

Sygn. akt I ACa 119/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Józef Wąsik
Sędziowie:	SSA Grzegorz Krężolek (spr.) SSA Wojciech Kościołek
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Lech

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa J.L.

przeciwko K. K. (1), E. K., K. K. (2) i K. K. (3)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 22 września 2014 r. sygn. akt I C 1492/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 2.700 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt : I ACa 119/15

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko K. , E. , K. i K. K. (3) , powódka J.L.domagała się pierwotnie , zasądzenia solidarnie kwoty 77 500 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu z tytułu świadczenia za bezumowne korzystanie przez pozwanych z lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku przy ul. (...) w K. , wraz z pomieszczeniem garażu. Okres za jaki domagała się tego świadczenia określiła jako wyznaczony datami 8 czerwca 2007 do 31 grudnia 2009r, określając należny czynsz w kwotach miesięcznych po 2800 złotych tj. 2500 za lokal mieszkalny i 300 złotych za garaż.

Uzasadniając zgłoszone żądanie wskazała, że jest współwłaścicielką 1/4 części nieruchomości, której częścią składową jest budynek w ramach którego jest sporny lokal oraz garaż. Zgodnie z postanowieniami umowy o podziale tej nieruchomości do używania jest uprawniona do zajmowania mieszkania ich na zasadzie wyłączności. Z pomieszczeń korzystają natomiast pozwani nie dysponując ku temu jakimkolwiek tytułem prawnym.

Wskazywała, że na podstawie wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Korowodrzy w Krakowie z dnia 21 września 2011r, nakazana została ich eksmisja z lokalu mieszkalnego. Na skutek zmiany tego rozstrzygnięcia przez Sąd II instancji pozwanym nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego.

W sprzeciwach od wydanego przez Sąd I instancji nakazu zapłaty, uwzględniającym powództwo pozwani, kwestionując to rozstrzygnięcie w całości, domagali się oddalenia powództwa oraz obciążenia przeciwniczki procesowej kosztami postępowania.

Wobec roszczenia J. Litwy podnieśli w pierwszej kolejności zarzut przedawnienia, wskazując, że przedawnia się ono, zważywszy na jego charakter oraz podstawę normatywną wynikającą z brzmienia art. 18 ust. 1 i 2 ustawy O ochronie praw lokatorów, w terminie trzyletnim.

Twierdzili ponadto, że wcześniej aniżeli pismem z dnia 8 czerwca 2009, którym zostali wezwani do opuszczenia lokalu, nie byli wzywani do zapłaty za zajmowane mieszkanie. To zaniechanie ze strony współwłaścicielki nieruchomości należy zatem traktować jako domniemana zgodę na zajmowanie pomieszczeń, która tym bardziej wyklucza zasadność powództwa.

Twierdzili, że dysponowali tytułem prawnym do lokalu albowiem pierwotnie był to tzw. lokal kwaterunkowy. Podnosili także, iż suma dochodzonego świadczenia jest zawyżona. A. bowiem kwota czynszu, którą, wymiarze miesięcznym określa żądająca jest nie do osiągnięcia w warunkach rynkowych.

W toku sporu J.L., pismem z dnia 30 września 2013r, zmieniła żądanie pozwu w ten sposób, iż wskazała, że kwota przez nią określona jest jej należna od pozwanych solidarnie nie za okres pierwotnie oznaczony, a za okres pomiędzy 1 października 2010r do 30 kwietnia 2013r. Twierdziła, iż łączna należność za ten czas zamyka się w sumie 63 500 złotych.

Odnosząc się do tej zmiany pozwani wskazywali, iż jest ona niedopuszczalna pod względem procesowym, a ponadto twierdzili, iż powódka nigdy nie wzywała ich do zapłaty tego świadczenia tak oznaczonego czasowo. Nadto nie jest ona uprawniona do jego dochodzenia albowiem jest tylko współwłaścicielką nieruchomości.

Zwracali także uwagę, iż w księdze wieczystej prowadzonej dla tej realności ujawnione jest na rzecz E. i K. K. (2) prawo do użytkowania lokalu, które mogą oni skutecznie przeciwstawić żądaniu sformułowanemu w pozwie.

W piśmie z dnia 23 kwietnia 2014r powódka rozszerzyła je, domagając się dodatkowej sumy odszkodowania za okres od dnia 1 maja 2013r do 31 marca 2014r w wysokości łącznej 22 500 złotych z ustawowymi odsetkami od daty pisma rozszerzającego ilościowo zakres żądania.

Na rozprawie 8 września 2014r, J.L. cofnęła powództwo co do kwoty (...) oraz w zakresie kwoty 13 950 zł za okres pomiędzy 1 października 2010r do 30 kwietnia 2013r.

Pozwani wyrazili zgodę na ten akt dyspozycji przedmiotem procesu.

Wyrokiem z dnia 22 września 2014r Sąd Okręgowy w Krakowie :

- umorzył postępowanie w zakresie żądań zapłaty przez pozwanych kwoty 77500 zł za okres od 8 czerwca 2007r do 31 grudnia 2009 oraz kwoty 13 950 zł za okres od 1 października 2010 do 30 kwietnia 2013r[pkt I],

- zasądził od pozwanych na rzecz powódki solidarnie kwotę 86 100 złotych z ustawowymi odsetkami od :

sumy 63 550 od 2 października 2013r,

sumy 22 550 od 14 czerwca 2014r do dnia zapłaty [pkt II] ,

- w pozostałym zakresie powództwo oddalił [pkt III] .

- koszty procesu między stronami wzajemnie zniósł [pkt IV sentencji wyroku]

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty , istotne dla rozstrzygnięcia :

Prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa Krowodrzy w Krakowie z dnia 17 stycznia 2005r w sprawie I Co 17/00/ K , przysądzony został na rzecz powódki J. Litwy , udział wynoszący 1/4 część w prawie własności nieruchomości położonej w K. przy ul. (...) , której częścią składową jest budynek mieszkalny i dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 4 października 2007r Sąd Rejonowy , sporządzając plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji prowadzonej przeciwko pozwanym E. i K. K. (2) , stwierdził , iż na skutek przysądzenia własności wygasło dożywotnie nieodpłatne i niepodzielne prawo użytkowania tego udziału we współwłasności wynoszącego 1/4 części , wpisane na rzecz tych pozwanych w tej księdze.

Wyrokiem z dnia 21 września 2011r , w sprawie o sygnaturze I C 690/09/ K , Sąd Rejonowy dla Krakowa Krowodrzy w Krakowie nakazał K. K. (5) , E. K. , K. K. (6) , K. K. (3) oraz małoletniemu O. K. aby opróżnili , opuścili i wydali powódce J.L.lokal mieszkalny nr (...) w budynku przy ul. (...) w K.. Ustalił prawo pozwanych do otrzymania lokalu socjalnego oraz wstrzymał wykonanie tego orzeczenia do czasu złożenia przez gminę K. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Na skutek apelacji, Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie o sygnaturze II Ca 720/12 z dnia 16 stycznia 2013r , zmienił to rozstrzygnięcie w ten sposób , iż orzekł , że pozwanym nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego.

Sąd I instancji ustalił ponadto , na podstawie zaaprobowanej w całości , opinii biegłego B. W. (1) , że możliwy do uzyskania czynsz najmu lokalu mieszkalnego w budynku przy ul. (...) w K. wynosi w skali miesiąca 1850 złotych, a czynsz najmu garażu w tym budynku to kwota 200 złotych miesięcznie.

Poza wskazaniem podstaw w oparciu o które umorzył w części postępowanie, Sąd Okręgowy, w rozważaniach prawnych wskazał , w pierwszej kolejności , że roszczenie powódki jest co do zasady usprawiedliwione, mając swoją normatywną podstawę w brzmieniu art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r O ochronie praw lokatorów , mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego [jedn. tekst DzU z 2014 poz. 150] , który to przepis zobowiązuje osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego, aż do dnia opróżnienia lokalu, do uiszczania na rzecz właściciela comiesięcznego odszkodowania , które odpowiada wysokości czynszu jaki mógłby on otrzymywać z tytułu najmu lokalu , a nadto uprawnia właściciela do dochodzenia od nich odszkodowania uzupełniającego o ile to , ustalone zgodnie ze wskazaną regułą nie pokrywa poniesionej przezeń straty.

W ocenie Sądu I instancji , w sytuacji gdy w sprzeciwach od nakazu zapłaty pozwani nie podnosili twierdzeń zgodnie z którymi mieliby nie zajmować czy to lokalu mieszkalnego czy pomieszczenia garażu , miał on podstawę aby uznać za prawdziwe twierdzenia powódki co do tego , że pomieszczenia te były przez nich wykorzystywane w oznaczonym ostatecznie przez żądającą okresie , tj. pomiędzy 1 października 2010 r , a 31 marca 2014r.

W tym kontekście ocenił jako spóźniony, w świetle art. 206 §6 kpc , zarzut na który pozwani powołali się dopiero na ostatniej rozprawie , twierdząc , iż nie korzystali tym czasie z pomieszczenia garażu. Podkreślił przy tym ,że stawiając go nie wskazali na żadne okoliczności , które mogłyby usprawiedliwiać odwołanie się do niego dopiero na tym etapie postępowania rozpoznawczego.

Zdaniem Sądu, skoro J. L.wykazała , że jest współwłaścicielką nieruchomości to bezzasadny jest zarzutu braku po jej stronie legitymacji czynnej do występowania z roszczeniem przeciwko pozwanym. Legitymacją tą bowiem dysponuje albowiem nawet gdyby nie uwzględnić , niezaprzeczonego przez pozwanych , faktu , do którego J. L. się odwoływała ,

a mianowicie do umowy o podziale do użytkowania zgodnie z którą może samodzielnie korzystać z lokalu nr (...) to i tak wynika ona stąd , iż jest współwłaścicielką nieruchomości , a roszczenie jakie sformułowała ma charakter zachowawczy, w rozumieniu art. 209 kc.

W dalszej części oceny prawnej Sąd I instancji wskazał , że żądaniu powódki pozwani nie przeciwstawili żadnego skutecznego tytułu do korzystania tak z lokalu mieszkalnego jak i garażu. O takim tytule w odniesieniu i E. i K. K. (2) nie decyduje wpis prawa ujawnionego na ich rzecz w księdze wieczystej prowadzonej dla nieruchomości , gdyż prawo to wygasło , co stwierdził Sąd Rejonowy orzeczeniem z 4 października 2007r , w sprawie o sygnaturze I Co 17/00/ K.

Nie była takim tytułem decyzja Prezydenta Miasta K. z 15 października 1992r na podstawie której nawiązany został stosunek najmu tego lokalu , który uległ rozwiązaniu po tym , kiedy E. i K. K. (7) nabyli udział w prawie własności nieruchomości , następnie подарowany K. K. (1) , [nieskutecznie wobec swoich wierzycieli] , a który ostatecznie nabyła , w oparciu o przysądzenie własności, powódka.

Jako pozbawione znaczenia dla rozstrzygnięcia uznał Sąd Okręgowy twierdzenia pozwanych dotyczące nakładów jakie mieli poczynić na lokal mieszkalny. Wskazał przy tym , że ich poniesienia w żaden sposób nie wykazali , a co więcej, nie podnieśli wobec powódki zarzutu potrącenia wiarygodności własnej z tego tytułu wobec tej , której ostatecznie dochodziła w procesie. Poza tym ocenił twierdzenia pozwanych w tym zakresie jako spóźnione albowiem zostały przez nich powołane dopiero na końcowym etapie postępowania rozpoznawczego.

Rozstrzygając o odsetkach od kwot częściowych, składających się łącznie na kwotę uwzględnionego żądania, Sąd wskazał , że za pierwszy dzień ich naliczenia przyjmuje dzień następujący po dacie doręczenia pozwany pism procesowych, w których powódka dokonywała sprecyzowania lub też rozszerzała zakres dochodzonego roszczenia. W pozostałym zakresie żądanie zasądzenia odsetek zostało oddalone gdyż zdaniem Sądu Okręgowego powódka nie wykazała , że wcześniej wzywała zobowiązanych do spełnienia świadczenia , później dochodzonego w procesie.

Podstawa rozstrzygnięcia o kosztach procesu pomiędzy stronami była norma art. 100 kpc oraz ocena , że powódka wykazała zasadność swojego roszczenia niemal w połowie jego zakresu , przy uwzględnieniu aktów dyspozycji procesem , w postaci częściowego cofnięcia żądań uprzednio sformułowanych.

Apelację od wyroku złożyli pozwani i obejmując nią jego całość, w pierwszej kolejności domagali się jego zmiany i oddalenia powództwa , przy obciążeniu J. Litwy kosztami postępowania apelacyjnego.

Jako wniosek ewentualny sformułowali żądanie uchylecia rozstrzygnięcia z dnia 22 września 2014r i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Środek odwoławczy został oparty na zarzucie naruszenia prawa procesowego , w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy a to :

a/ art. 232 kpc w następstwie niezastosowania tego przepisu i uznania , że powódka nie miała obowiązku dowieść , że pozwani zajmują także pomieszczenie garażu,

b/ art. 233 §1 kpc jako konsekwencji przeprowadzenia dowolnej oceny dowodów na podstawie której doszło do uznania opinii biegłego B. W. za kompletną i jasną oraz poczynienia przez Sąd wadliwych ustaleń faktycznych, w takim zakresie w jakim Sąd uznał , że pomieszczenie garażu jest przez nich zajmowane, a możliwy do uzyskania czynsz za lokal mieszkalny wynosi w skali miesiąca 1850 zł , uwzględniając standard mieszkania , który biegły istotnie zawyżył nie uwzględniając rzeczywistego stanu technicznego. , nadto wadliwie określając należność czynszową za garaż,

c / art. 286 kpc jako następstwa nie uwzględnienia wniosku pozwanych o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności.

Apelujący wnieśli także o przeprowadzenie przed Sądem II instancji dowodu z odpisu umowy darowizny udziału w nieruchomości, zawartej przez K. i E. K. z córką K. wskazując, że nawet z jej treści wynika, że z darowanym udziałem nie było związane prawo do korzystania z garażu.

W odpowiedzi na apelację powódka domagała się jej oddalenia jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw oraz obciążenia przeciwników procesowych kosztami postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy pozwanych nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności ocenić trzeba jako spóźniony, w rozumieniu art. 381 kpc wniosek dowodowy wskazany w apelacji.

Domagając się przeprowadzenia dowodu z umowy darowizny zawartej pomiędzy rodzicami, a pozwaną K. K. (1), pozwani nie wskazują na żadne okoliczności faktyczne mające uzasadniać sformułowanie tego wniosku dopiero na tym etapie postępowania. Dokument ten był im znany wcześniej i nie było żadnych przeszkód by zgłosić go w ramach postępowania rozpoznawczego przed Sądem I instancji, czego apelujący wówczas nie uczynili mimo, że w sporze byli profesjonalnie zastępowani. Jak można domniemać potrzeby przeprowadzenia tego dowodu upatrują w treści dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych [co do zajmowania przez nich także pomieszczenia garażu].

Zgodnie z powszechnie przyjmowaną wykładnią normy art. 381 kpc taka przyczyna zgłoszenia wniosku o przeprowadzenie dowodu dopiero przed Sądem II instancji nie jest wystarczająca by ocenić ten jako posiadający cechę „nowości” w jej rozumieniu określonym przez wskazany wyżej przepis.

Niezasadnie apelujący podnoszą zarzut naruszenia art. 232 kpc.

Jego realizacji upatrują w tym, że Sąd Okręgowy uznał za wykazane w sprawie przez powódkę, iż obowiązani do odszkodowania zajmują także pomieszczenie garażu.

Formułując go autorzy apelacji nie biorą pod rozwagę, że już w podstawie faktycznej powództwa (...) (...)wskazywała, że dochodzi roszczenia odszkodowawczego z tytułu bezumownego korzystania przez nich zarówno z lokalu mieszkalnego jak i garażu / por. k. 5 akt /

Zatem już na etapie składania [jednobrzmiących, w odniesieniu do każdego z pozwanych / sprzeciwów od wydanego przez Sąd Okręgowy w dniu 16 maja 2013r nakazu zapłaty, musieli zdawać sobie sprawę z tego w jaki sposób powódka określa swoje roszczenie, a ściślej rzecz ujmując, iż wywodzi go także z faktu zajmowania przez nich pomieszczenia garażowego. Nie można przy tym nie zauważyć, co zupełnie jest w argumentacji środka odwoławczego pomijane, iż byli oni przez Sąd Okręgowy przy doręczeniu odpisów nakazu oraz pozwu pouczeni o konsekwencjach jakie wynikają z normy art. 207 §6 kpc, w sytuacji spóźnienia w formułowaniu twierdzeń i zgłaszania dowodów mających służyć obronie przed pretensją powódki /por. k. 20- 23 akt/

Mimo to, w środkach zaskarżenia powodowie nie zaprzeczyli okolicznościom dotyczącym korzystania przez nich z garażu i nie czynili tego także wówczas, gdy za pośrednictwem zawodowego pełnomocnika, odnosili się do rozszerzenia żądania pozwu, dokonanej przez przeciwniczkę procesową / por k. 67-68 akt/

Nie można przy ocenie tego zarzutu nie uwzględniać, że jak wynika z uzupełniającej opinii biegłego / k. 141 akt /, jego wyliczenia mają w części charakter szacunkowy, gdy chodzi o powierzchnię zajmowanych przez pozwanych pomieszczeń albowiem nie został on przez apelujących dopuszczony do zaadaptowanego na potrzeby mieszkalne poddasza, a także pomieszczenia garażu. Takie zachowanie pozwanych dodatkowo, chociaż w sposób pośredni, potwierdzają, że jednak dysponentami pomieszczenia garażowego, w przyziemiu budynku, jednak są.

W tych okolicznościach, przy wzięciu pod rozwagę, że zarzut dotyczący nie posiadania przez nich garażu pojawił się dopiero na ostatniej rozprawie, był zatem spóźniony, musi zatem zostać oceniony jako nie podniesiony skutecznie pod względem procesowym należy uznać, iż ustalenie Sądu I instancji, że garaż także pozostaje w dyspozycji K. jest, wbrew ich stanowisku apelacyjnemu konstatacją poprawną.

Nie mają racji apelujący podnosząc zarzut naruszenia art. 233 §1 kpc wobec zastąpienia swobodnej oceny dowodów oceną dowolną.

Zważywszy na argumenty, którymi pozwani posługują się aby zarzut ten uzasadnić wskazać trzeba, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego wypracowanym na tle wykładni tego przepisu art. 233 §1 kpc, skuteczne powołanie tego zarzutu wymaga wykazania przez stronę, w odniesieniu do konkretnych dowodów, na czym polega nieprawidłowość postępowania Sądu w zakresie ustaleń, w tym jakie kryteria oceny dowodów na których są one oparte zostały przez Sąd naruszone. W przeciwnym przypadku polemika strony odwołującej się do niego, zarówno z samą oceną jak i ustaleniami faktycznymi dla których była podstawą, staje się jedynie polemiką dowolną, dyskwalifikującą sam zarzut.

/ por. bliżej w tej kwestii wyrażające takie samo zapatrywanie, powołane jedynie dla przykładu, judykaty Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001r, sygn. I V CKN 970/00, oraz z dnia 6 lipca 2005r, sygn.. III CK 3/05, obydwa powołane za zbiorem Lex nr 52753 i 180925/

To co apelujący powołują dla uzasadnienia stawianego zarzutu nie stanowi rzeczowej polemiki z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów oraz opartymi na niej ustaleniami, spełniającej wskazane wyżej kryteria, pozostając jedynie przedstawieniem przez nich własnej wersji zdarzeń, ich zdaniem odpowiadającej rzeczywistości, co jak już wskazano wyżej, nie jest wystarczające do podzielenia, w ten sposób motywowanego zarzutu.

Nie mają też racji pozwani, gdy negują uczynienie przez Sąd podstawą poczynionych ustaleń opinii biegłego B. W. (1).

W motywach kontrolowanego instancyjnie orzeczenia Sąd I instancji w sposób szczegółowy wskazał przyczyny dla których ocenił opracowanie eksperckie biegłego, następnie na skutek zarzutów apelujących uzupełniane, za kompletne i wykonane w zgodzie regułami sztuki opiniodawczej. To, na czym wyczerpują swoją krytykę wobec takiej oceny Sądu, sprowadza się do podważania trafności wniosków opracowania co do wysokości stawek czynszowych ustalonych przez eksperta za pomieszczenia zajmowane przez nich bez tytułu prawnego. Sama negacja tychże nie jest wystarczająca dla podważenia oceny dokonanej przez Sąd.

W związku z tym odeprzeć należy także zarzut naruszenia art. 286 kpc, którego realizacja upatrywana jest przez apelujących w tym, iż Sąd I instancji nie dopuścił wnioskowanego przez nich dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności.

Zgodnie z utrwalonym, podzielanym przez Sąd Apelacyjny, stanowiskiem Sądu Najwyższego, nie stanowi podstawy do przyjęcia, że Sąd jest zobowiązany dopuścić dowodu z opinii kolejnego [kolejnych biegłych] w każdym przypadku to, iż złożona opinia jest niekorzystna dla strony domagającej się takiego uzupełnienia postępowania dowodowego, a samo niezadowolenie jej z przygotowanego już opracowania nie jest ku temu dostatecznym powodem. Nie jest dla takiego uzupełnienia wystarczająca przyczyną to, że w przekonaniu strony kolejna opinia pozwoli na udowodnienie korzystnej dla niej tezy.

/ por. bliżej w tej kwestii wyroki SN z 18 lutego 1974r, sygn. II CR 5/74, publ. Biuletyn SN z 1974 nr 4 s. 64 i z 18 października 2001r, sygn. IV CKN 478/00 / nie publ./

Wobec braku podstaw do podzielenia stawianych orzeczeniu poddanemu kontroli instancyjnej zarzutów procesowych, ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy, Sąd II instancji akceptuje i uznaje za własne.

Nie powołanie przez autorów środka odwoławczego żadnych zarzutów natury prawno materialnej pozwala Sądowi Apelacyjnemu na ograniczenie oceny wyroku z 22 września 2014r z punktu widzenia zastosowania tych norm do stwierdzenia , że także w tym zakresie Sąd niższej instancji nie dopuścił się ich naruszenia.

Trafne jest w szczególności zapatrywanie zgodnie z którym roszczenie powódki jest w świetle art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r , w zakresie o którym stanowi treść rozstrzygnięcia , usprawiedliwione , a pozwani , odwołując się do nakładów poczynionych na lokal mieszkalny , który zajmują nie tylko nie starali się dowodzić ani ich rodzaju ani wartości , a nadto mimo profesjonalnego zastępstwa w postępowaniu rozpoznawczym przed Sądem Okręgowym nie sformułowali wobec roszczenia J. Litwy zarzutu potrącenia wierzytelności z nich wynikającej z jej wierzytelnością , której dochodziła w procesie.

Z podanych wyżej przyczyn , w uznaniu apelacji za niezasadną, Sąd Apelacyjny orzekł o jej oddaleniu na podstawie art. 385 kpc w zw z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r O ochronie praw lokatorów [...] { jedn. tekst DzU z 2014 poz. 150}

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji rozstrzygnął na podstawie art. 98 §1 i 3 kpc w zw z art. 108 §1 i 391 §1 kpc i wynikającej z niej, dla ich wzajemnego rozliczenia pomiędzy stronami, zasady odpowiedzialności za wynik sprawy.

Kwota należna powódce z tego tytułu od pozwanych , uwzględnivszy wartość przedmiotu zaskarżenia , wyczerpując się w sumie wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika procesowego będącego adwokatem , została ustalona na podstawie §6 pkt 6 w zw z §13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie [...] z dnia 28 września 2002r [jedn. tekst DzU z 2013 poz. 461]

-